Роберт Фрост

Тихої пори

Вечірні вулиці пусті —
Розмову ні з ким повести.
Та поряд — снігом вкритий дім.
Веселі очі сяють в нім.

Радію, що людей зустрів:
Я чую скрипки ніжний спів...
Неначе сниться: на фіранках —
Дівочі профілі в серпанках.

І вже немає самоти...
Коли ж назад із темноти
Спішу туди, де світло й гам, —
Лиш чорні вікна бачу там.

А піді мною сніг рипить —
Одвертим викликом звучить
Рипіння, що злетіло враз
У цей зимовий пізній час.